

Þegar hvíti kisi horfði á tunglið.

Ritað 18. nóvember 1934.

1. blað (allbreiður renningur)

24.

Í kvöld komu við Anna, Endry, Willy og ég, ásamt Lúðfi
Lálfssyni, inni í bordstofu að drélka kaffi. Kl. var rétt
10. Hvíti kisi hafði sofnað upp á hári hyllu, þeirri, sem
Kullkann stendur á og fékst ekki me^ð þótt þröngt væri
með hann og lafvel illa, en hann tók helg^u að sátahatt
og oft upp í höstu^{stíga} þröngum.

Eg leit upp frá bordinu, þangað, sem ég átti von á að kisu
væri, en hún var þá horfinn þádan. Eg fór því fram
í anddyri, þá inni í eldhúsi og síðan upp í loft og
leitadi í öllum herbergjum. Hvergi var sjá kisu.

Eg fór því út, leitadi Kingrum allt hús og kalladi;
því mest fór ég innur í Kjallara, en þar voru úti-
dyp lokadar og sá ég því, að þangað hafði kisa ekki
farið og ekki Hornish inn, þótt hún hefði leitad þangað.
Þær kisu því lit hugar að inni væri hún lögð með öllu.
Eg fór því inni í bordstofuna aftur og spurdist þar sem
einn sátu þar:

"Hóad er orðið me^ð hana litlu kisu; ég finna hana hvergi?"
"Hann var inni í stofu hjá okkur ádan og lá þá í logu-
bækkum. Allt hána sé ekki þar?" Svavari Endry.

Eg fór inni í stofuna, en þar var myrkt. Eg keyfði
ljós og sá þá hvar kisa sat á hári stolbrú úti
við gluggann og einblindi á eitthvað úti fyrir.
"Hvað er kotturinn að horfa? hysadi ég, þótt lit hana
og sagdi við hann: "Þú ert þá þarna, kisa mín. Á
hönd ertu að horfa?" Hún leit ekki við mér, bar
höfði og höfði - á lunglid, sem ód í stíjnum!

Eg kalladi alla viðstadda, lit að sjá kisu, þar sem
hún sat og var þá hlegid inn og að hálterni hanna.
Þessi undur hafði hún aldrei séð fyrir og hefði henni
þá farið ein og vöðu^{stíga} þröngum, sem ávallt höfði
á lunglid, en það væri í stíjnum.

Reykjavík, 18. nóv. 1934.

